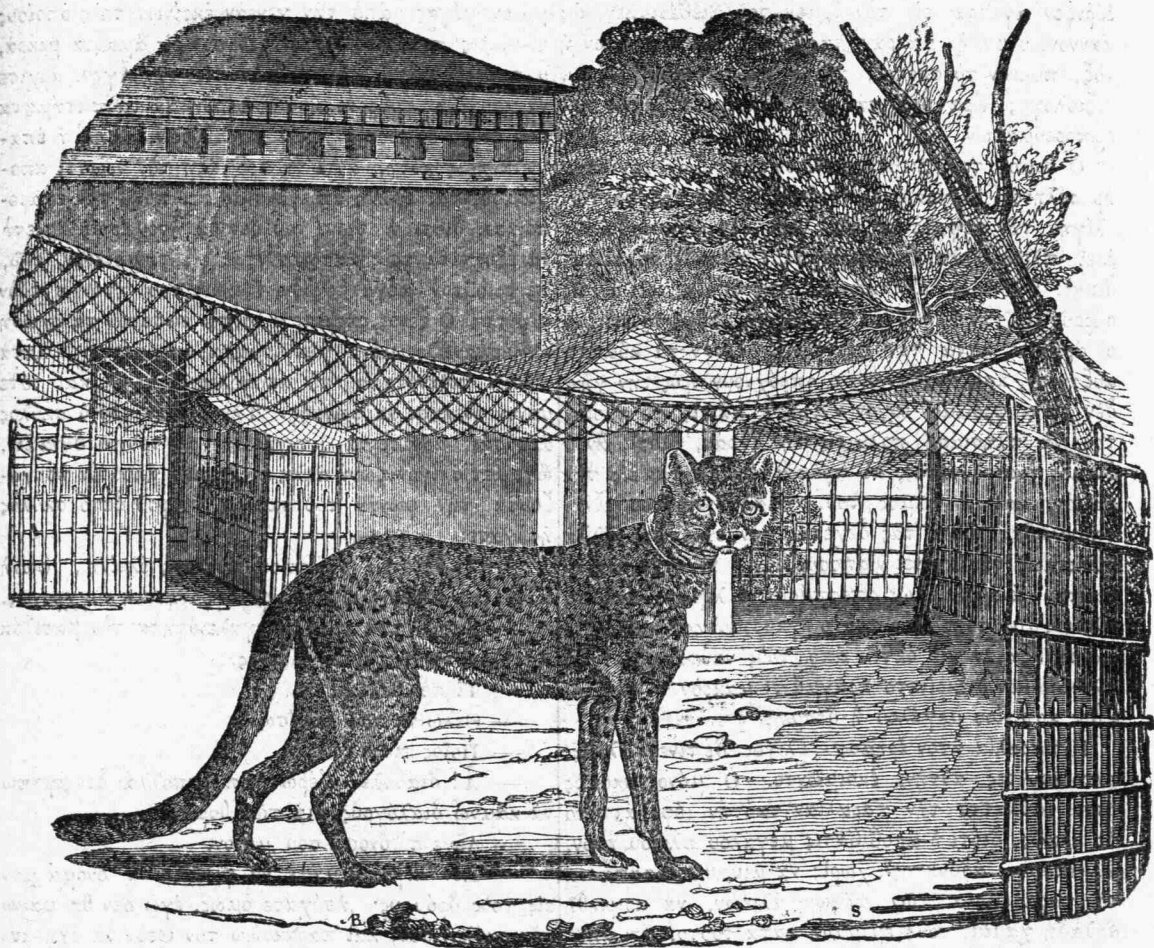

Ἡ Λεοπάρδαλις.

παρδάλεως, ἔχει οὖραν ἐπίσης μακρὰν ὡς τὸ σῶμά της. Τὴν αὐτὴν ἐπίσης ἔχει καὶ ὁ αἰλουρόπαρδος, μέγεθος δὲ ὅμοιον μὲ τὴν λεοπάρδαλιν, καὶ δὲν διακρίνονται πραγματικῶς τὰ δύο ταῦτα ζῶα, εἰμὴ ἐκ τινῶν παραχρῶσεων καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ σώματος διακλιδώσεως.

Λέγεται, ὅτι ὁ αἰλουρόπαρδος συγχροτεῖ ἐνίοτε μάχην μὲ τὸν ἀλλεγάτορα (κροκόδειλον τῆς Ἀμερικῆς), ἥτις τελειώνει διὰ τοῦ θανάτου ἐνὸς τῶν διαμαχομένων. Ἐὰν οἱ δύο οὗτοι ἔχθρῳ ἀπαντηθῶσι παρὰ τὴν ἐχθρὴν τοῦ ὕδατος, ὁ αἰλουρόπαρδος ῥίπτεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀλλεγάτορος, καὶ ἐμπήγει τοὺς ὀνυχὰς του εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πολεμίου του, ἡξέυρων καλῶς ὅτι ματαίως ἤθελε προσβάλεῖ αὐτὸν εἰς τὸ λοιπὸν σῶμά του, τὸ ὅποιον εἶναι τεθωρακισμένον ἀπὸ λέπιδας. Ὁ ἀλλεγάτωρ, τυφλωθεὶς, πλεῖε παραχρῆμα, καὶ ἀμφότεροι ἀμφανίζονται ὑπὸ τὸ ὕδωρ καὶ πνίγονται. Ἐὰν τοῦτο ἀληθεύῃ, ἡ Ἀμερικὴ δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ μόνον θέατρον τῆς τοιαύτης μάχης· διότι ὁ πάνθηρ, ἡ λεοπάρδαλις καὶ ἡ πάρδαλις ἦτον φυσικὸν νὰ ᾔναι ἐκτεθειμένοι καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν εἰς τὰς προσβολὰς τῶν κροκοδείλων καὶ νὰ ἀμύνονται μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον· ἐν τούτοις οἱ περιηγηταὶ δὲν ἀναφέρουσι τίποτε περὶ τούτου.

Ἡ λεοπάρδαλις ἔχει τὸ προνόμιον νὰ ζωγραφηταὶ ἐπὶ τῶν παρασμήμων, ν' ἀσχολῇ τοὺς περὶ οἰκο- (Φυλλάδιον 32 τόμ. Β'.)

σῆμων συγγράψαντας, νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς ποιητὰς εἰκόνας καὶ παραβολὰς. Ὁ μέγας πάνθηρ ἔχει πραγματικῶς περισσότερα δικαιώματα εἰς τὴν τοιαύτην δόξαν παρὰ τὸ ζῶον, εἰς τὸ ὅποιον δίδεται σήμερον εἰδικῶς τὸ ὄνομα τῆς λεοπαρδάλεως, διότι αὐτὴ δὲν ἦτο γνωστὴ οὔτε εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, οὔτε εἰς τοὺς σταυροφόρους ἱππότες, ἐν ᾧ ὁ μέγας πάνθηρ καὶ ἡ πάρδαλις ἢ μικρὸς πάνθηρ, παρετηρήθησαν πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων, τοὺς ὁποίους ἡ ἐμπορία, ὁ πόλεμος ἢ ἡ ἀπλὴ περιέργεια ἔφερον εἰς τὴν Ἀσίαν.

Κ. Σ. Κ.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΝΗΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΝΕΩΤΑΤΟΝ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

(Συγγραφεὺς. Ἰδὲ φυλλάδιον ΔΑ'.)

Α.

ΔΙΟΡΕΜΠΟΡΕΥΜΑ.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὰ ἱστορηθέντα συμβάντα, ἐνῶ, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, ὁ στρατηγὸς Μῶγκ ἐπεριμένετο εἰς τὸ στρατόπεδόν του καὶ δὲν ἐπέστρεφε, πλοιάριον ὀλλανδικὸν μὲ δέκα ἀνθρώπους ἦλθε καὶ

ἔρριψεν ἄγκυραν εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Σιεβένιγκεν, ὡς κακνονίου βολὴν μακρὰν τῆς ξηρᾶς. Βαθεῖα ἦτον ἡ νύξ, πυκνὸν τὸ σκότος, καὶ ἡ παλιρροία ἀνέβαινε. Ἀξιόλογος ὦρα διὰ τὴν ἀποβίβασιν ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορευμάτων.

Ὁ ὄρμος τοῦ Σιεβένιγκεν, σχηματίζων μεγίστην ἡμιεὐλήν, ὀλίγον ἔχει τὸ βάθος, καὶ πρὸ πάντων ὀλίγην τὴν ἀσφάλειαν· ὅθεν καὶ δὲν ἄγκυροβολοῦν ἐκεῖ πλοῖα ἄλλα, εἰμὴ μεγάλα ὀγκάδες φλαμανδικαί, ἢ βάρκαι ὀλλανδικαί, τὰς ὁποίας οἱ ἄλιεῖς σύρουν εἰς τὴν ἄμμον ἐπὶ κυλινδρῶν, καθὼς συνείθιζαν οἱ ἀρχαῖοι, κατὰ τὸν Βιργίλιον. Ὅταν τὰ κύματα αὐξάνουν, καὶ ἀναβαίνουντα, σπρόχουν πρὸς τὴν γῆν, δὲν εἶναι φρόνιμον ἔργον ν' ἀφήσῃ κανεὶς τὸ πλοῖόν του νὰ πλησιάσῃ πολὺ εἰς τὴν ξηράν, διότι, ἂν ὁ ἄνεμος ᾖναι δυνατός, αἱ πρῶραι βυθίζονται εἰς τὴν ἄμμον, καὶ ἡ ἄμμος τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου εἶναι σπογγώδης, ὥστε τὰς δέχεται μὲν εὐκόλως, ἀλλὰ δυσκόλως τὰς ἀφίνει ν' ἀποσυρθοῦν. Διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἀναμφιβόλως ἀπεσπάρθη ἡ λέμβος ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἅμα τὸ πλοῖον τοῦτο ἄγκυροβόλησε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ξηράν μὲ ὀκτὼ ἀπὸ τοὺς ναύτας, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο πράγμα τι μακρὸν τὸ σχῆμα, εἶδος κορινίου μεγάλου ἢ δέσμης.

Ἡ παραλία ἦτον ἔρημος· ὀλίγοι δέτινες ἄλιεῖς, κατοικοῦντες αὐτὴν, ἐκοιμῶντο. Ὁ μόνος σκοπὸς ὅστις ἐφύλαττε τὴν παραλίαν ταύτην (ἐφυλάττετο δὲ κακῶς, διότι ἡ ἀποβίβασις μεγάλου πλοίου ἦτον, ὡς εἴπαμεν, ἀδύνατος), χωρὶς νὰ μιμηθῇ καταπάντα τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων ἁλίων, νὰ κοιμηθῇ δηλαδὴ χαμαὶ, τοὺς ἐμιμήθη κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀπεκοιμήθη ὀρθὸς εἰς τὴν σκοπιάν του τόσον βαθύς, καθὼς ἐκείνοι εἰς τὰς κλῖνας των. Ἄλλος ἤχος λοιπὸν δὲν ἠκούετο παρὰ τὸν συριγμὸν τῆς νυκτερινῆς αὔρας, διαπερώσης τὰς ἐρείκας τοῦ αἰγιαλοῦ. Ἀλλ' οἱ πλησιάζοντες ἄνθρωποι ἦσαν ἀναμφιβόλως δύσπιστοι, διότι καὶ ἡ πραγματικὴ σιωπὴ καὶ ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον μοναξία δὲν τοὺς ἠσύχαζαν. Ὅθεν ἡ λέμβος των, μόλις ὁρατὴ ὡς μαῦρον ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ σημείου, ἐπλησίασε χωρὶς κρότον, διότι ἀπέφευγε νὰ κωπηλατῇ φοβουμένη μὴ τὴν ἀκούσουν, καὶ ἄραξεν ἠσύχως εἰς τὴν ξηράν.

Μόλις ᾗσθάνθησαν ὅτι ἐφθασαν τὴν γῆν, εἰς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ἐπῆλθεν ἔξω τῆς λέμβου, ἀπὸ πρῶτον ἔδωκε διαταγὴν σύντομον μὲ φωνὴν ἐμφαίνουσαν τὴν ἐξὶν τῆς ἀρχηγίας. Κατὰ συνέπειαν τῆς διαταγῆς ταύτης, τουφέκια πολλὰ ἐφάνησαν ἀμέσως ἀστράπτοντα εἰς τὴν ἀδύνατον λάμψιν τῆς θαλάσσης, τοῦ καθρέπτου τούτου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸ μακροεἶδὸς ἐκείνου πράγμα τὸ ὁποῖον ἀνεφέραμεν, περιέχον ἀναμφιβόλως λαθρεμπορεύμα, μετεφέρθη εἰς τὴν ξηρὰν μὲ ἄμετρον πορφυλάζιν. Παρευθὺς, ὁ πρῶτος ἀποβιβασθεὶς ἄνθρωπος ἔτρεξε διαγωνίως πρὸς τὸ χωρίον Σιεβένιγκεν, διευθυνόμενος εἰς τὴν πλησιεστέραν ἄκρην τοῦ δάσου. Ἐκεῖ ἐζήτησε τὴν οἰκίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶδαμεν ἄλλοτε μεταξὺ τῶν δένδρων, καὶ εἶπαμεν ὅτι ἦτον κατοικία πρόσκαιρος, κατοικία μικρὰ καὶ ταπεινὴ, τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ὅστις ἐκαλεῖτο κατὰ φιλοφροσύνην βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας.

Καὶ ἐκεῖ, ὡς καὶ παντοῦ, ὅλοι ἐκοιμῶντο. Σκύλος

μόνον μέγας, ἀπὸ τὴν γυνεὴν ἐκείνων τοὺς ὁποίους οἱ ἄλιεῖς τοῦ Σιεβένιγκεν ζεύγουν εἰς ἀμάξια μικρὰ, μεταφέροντα τὰς ἁλίσιας των εἰς τὴν Ἄγην, ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ φοβερά, ἅμα ἠκούσθησαν τὰ πατήματα τοῦ ξένου ἐμπροσθεν τῶν παραθύρων. Ἀλλ' ἡ ἐπικυρπνισαὶ αὕτη, ἀντὶ νὰ τρομάξῃ τὸν νεωστὶ ἀποβιβασθέντα, ἐφάνη ἀπ' ἐναντίας ὅτι πολὺ τὸν ἐχαροποίησε, διότι ἡ φωνὴ του δὲν θὰ ἦτον ἴσως ἀρκετὴ νὰ ἐξυπνίσῃ τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῶ, μὲ τοιοῦτον μέγα βοήθον, ἡ φωνὴ του ἦτον σχεδὸν περιττή. Ὁ ξένος ἐπερίμενε λοιπὸν ἐωσότου τὰ ἠχώδη καὶ ἐπανελημμένα γαυγίσματα νὰ φέρουν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ ἀποτέλεσμα των, καὶ τότε μόνον ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ. Τὴν φωνὴν του ὁ σκύλος ἀκούσας, ἄρχισε νὰ μουγκρίζῃ μὲ τόσῃ δυνάμει, ὥς μετ' ὀλίγον φωνὴ ἄλλη ἐσωτερικὴ ἠκούσθη ἡσυχάζουσα τὴν φωνὴν τοῦ σκύλου. Ἀπὸ δὲ ὁ σκύλος ἡσύχασε·

— Τί θέλετε; ἠρώτησεν ἡ φωνὴ ἐκείνη, φωνὴ ἀδύνατος, ἀποκομμένη καὶ φιλοφρονητικὴ συγχρόνως.

— Ζητῶ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλεῖα Κρόλον τὸν Β', εἶπεν ὁ ξένος.

— Τί τὸν θέλεις;

— Θέλω νὰ τοῦ λαλήσω.

— Ποῖος εἶσαι;

— Ἄ! διάβολε! μ' ἐρωτᾷς πικραπολλά· δὲν ἀγαπῶ νὰ κάμνω διαλόγους διὰ τῶν θυρῶν.

— Λέγε τ' ὄνομά σου μόνον.

— Δὲν ἀγαπῶ μὴτε νὰ φωνάζω τ' ὄνομά μου εἰς τοὺς δρόμους· ἡσύχασε ὅμως, ἐγὼ δὲν θὰ φάγω τὸν σκύλον σου, καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς πρὸς ἐμὲ τὴν αὐτὴν διάκρισιν.

— Μὰς φέρεις νέα ἴσως, δὲν εἶναι ἀλήθεια, κύριε; ἐπανέλαβεν ἡ αὐτὴ φωνὴ, ἡσυχος καὶ ἐξεταστικὴ ὡς φωνὴ γέροντος.

— Σοῦ λέγω ὅτι φέρω νέα, καὶ νέα μάλιστα ἀπροσδόκητα! Ἄνοιξε λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ, αἱ!

— Κύριε, ἠκολούθησεν ὁ γέρον, εἰς τὴν ψυχὴν σου καὶ εἰς τὴν συνειδήσιν σου, νομίζεις ὅτι τὰ νέα σου ἀξίζουν τὸν κόπον νὰ ἐξυπνίσω τὸν βασιλεῖα;

— Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, φίλτατέ μου κύριε, ἀπόσυρε τοὺς μοχλοὺς, καὶ σοῦ ὁμνῶ ὅτι δὲν θὰ μετανόησῃς διὰ τὸν κόπον σου. Ἀξίζω ὅσον χρυσίον ζυγίζω, λόγον τιμῆς.

— Κύριέ μου, δὲν ἡμπορῶ νὰ σοῦ ἀνοίξω, ἂν δὲν μοῦ εἴπῃς τ' ὄνομά σου.

— Πρέπει λοιπὸν ἀφεύκτως νὰ τὸ εἰπῶ;

— Τοιαύτη εἶναι ἡ διαταγὴ τοῦ κυρίου μου.

— Πολὺ καλὰ, τ' ὄνομά μου σοῦ τὸ λέγω

ἀλλὰ σοῦ προαναγγέλλω ὅτι ἀπὸ τ' ὄνομά μου δὲν θὰ μάθῃς τίποτε, διόλου τίποτε.

— Δὲν πειράζει, λέγε το πάντοτε.

— Πολὺ καλὰ! εἰμαι ὁ ἱππότης Ἀρτανιάν.

Ἡ φωνὴ μετεβλήθη εἰς κραυγὴν.

— Ἄ! Θεέ μου, εἶπεν ὁ γέρον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς θύρας. Ὁ κύριος Ἀρτανιάν! Τί εὐτυχία! Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ἐγνώριζα τὴν φωνὴν αὐτὴν.

— Νά! εἶπεν ὁ Ἀρτανιάν, ἐδῶ γνωρίζουν τὴν φωνὴν μου. Μεγάλῃ τιμῇ δι' ἐμέ.

— Ω! ναι, τὴν γνωρίζομεν, εἶπεν ὁ γέρον ἀπο-
σώρων τοὺς μοχλοὺς· καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἔμβασε τὸν Ἀρτανιάν, ὅστις,
εἰς τὸ φῶς τοῦ φαναρίου τὸ ὁποῖον ἐβάσταζεν, ἀνε-
γνώρισε τὸ πεισματῶδες τοῦ διαλόγου του πρόσ-
ωπον.

— Ἄ! διάβολε! ἐφώναζεν, εἶναι ὁ Παρρύ! ἔπρεπε
νὰ τὸ μαντεύσω.

— Ὁ Παρρύ, ναι, φίλτατέ μου κύριε Ἀρτανιάν,
ἐγὼ εἰμι. Τί χαρὰ ὅτι σ' ἐξανθλέπω!

— Καλὰ εἶπες, τί χαρὰ! εἶπεν ὁ Ἀρτανιάν σφίγ-
γων τὰς χεῖρας τοῦ γέροντος· θ' ἀναγγεῖλῃς τῶρα
τὸν ἐρχομόν μου εἰς τὸν βασιλέα, δὲν εἶναι ἀλήθεια;

— Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς κοιμᾶται, ἀγαπητέ μου
κύριε.

— Ω! διάβολε! ἐξύπνισέ τον, καὶ δὲν θὰ σέ
ἐπιπλήξῃ διότι τὸν ἐξύπνισες· σοὺ τὸ λέγω ἐγώ.

— Ἐρχεσαι ἐκ μέρους τοῦ κ'μητος, δὲν εἶναι
ἀλήθεια;

— Ποίου κ'μητος;

— Τοῦ κ'μητος τῆς Φέρκς.

— Ἐκ μέρους τοῦ Ἄθωνος; Μὰ τὴν ἀλήθειαν,
ὄχι· ἐρχομαι ἐκ μέρους μου. Ἐλα, γρήγορα, Παρρύ,
τὸν βασιλέα! χρειάζομαι τὸν βασιλέα!

Ὁ Παρρύ δὲν ἐνόμισε πρέπον ν' ἀντισταθῇ περισ-
σότερον, διότι ἐγνώριζεν ἀποπολλῆς τὸν Ἀρτανιάν,
καὶ ἤξευρεν ὅτι, ἂν καὶ Γάσκωνος, οἱ λόγοι του δὲν
ὑπέσχοντο ποτὲ περισσότερα παρ' ὅσα ἠδύνατο νὰ
πράξῃ. Διήλθε λοιπὸν τὴν αὐλὴν καὶ μικρὸν κηπά-
ριον, ἠσύχασε τὸν σκύλον, ὅστις ἤθελε μὲ τὰ σῶσά
του νὰ δοκιμάσῃ τὴν σάρκα τοῦ ξένου, καὶ ἐπῆγε
καὶ ἔκρουσε τὸ παράθυρον κοιτῶνός τινος, ἀποτε-
λουντος μόνου τὸ κάτω πάτωμα μικροῦ δώματος.

Μικρὸν σκυλάκιον, κατοικοῦν τὸν κοιτῶνα τοῦτον,
ἀπεκρίθη παρηθύς εἰς τὸν κατοικοῦντα τὴν αὐλὴν
μέγαν σκύλον.

— Πτωχὲ βασιλεῦ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀρτανιάν,
βλέπων τοὺς δύο τούτους σωματοφύλακας. Εἶναι
ἀληθὲς μολαταῦτα ὅτι δὲν φρουρεῖται διὰ τοῦτο
χειρότερα.

— Ποῖος μὲ θέλει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὸ
βάθος τοῦ κοιτῶνος.

— Μεγαλειότατε, εἶναι ὁ κύριος ἱππότης Ἀρτα-
νιάν, ὅστις μᾶς φέρει νέα.

Ἠκούσθη κρότος εὐθὺς εἰς τὸν κοιτῶνα, θύρα τις
ἠνοίχθη, καὶ φῶς μέγα ἐπεριχύθη εἰς τὸν διάδρομον
καὶ εἰς τὸν κῆπον.

Ὁ βασιλεὺς εἰργάζετο πλησίον τοῦ λύχνου. Χαρτί-
α πολλά ἦσαν διεσπαρμένα εἰς τὸ γραφεῖόν του, καὶ
εἶχεν ἀρχίσαι τὸ σχέδιον ἐπιστολῆς, ἥτις, ἀπὸ τὰ
πολυάριθμα σῶσματα, ἔδειχνεν ὅτι μέγαν ἀγῶνα
ἐδοκίμαζε, νὰ τὴν γράψῃ.

— Ἐμβα, κύριε ἱππότα, εἶπε καὶ ἐστράφη.

Ἐπειτα, βλέπων τὸν ἀλιέα·

— Τί μοῦ ἔλεγες λοιπὸν, Παρρύ; καὶ ποῦ εἶναι
ὁ κύριος ἱππότης Ἀρτανιάν; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Εἶναι ἔμπροσθέν σου, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἀρ-
τανιάν.

— Μὲ τοιαύτην φορεσίαν;

— Ναι. Κύτταξέ με, βασιλεῦ· δὲν μὲ γνωρίζεις

ὅτι μὲ εἶδες εἰς Βλουᾶ, εἰς τοὺς προθαλάμους τοῦ
βασιλέως Δουδοβίκου τοῦ ἸΔ' ;

— Πολὺ καλὰ, κύριε· καὶ ἐνθυμοῦμαι μάλιστα
ὅτι ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ εὐχαριστήσω πολὺ ἀπὸ
μέρους σου.

Ὁ Ἀρτανιάν ἐπροσκύνησεν.

— Ἦτον χρέος μου νὰ φερθῶ καθὼς ἐφέρθη, ἀφοῦ
ἐγνώρισα τὴν Μεγαλειότητά σου.

— Μοῦ φέρεις νέα, λέγεις;

— Ναι, Μεγαλειότατε.

— Ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας ἀναμ-
φιβόλως.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὄχι, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ
Ἀρτανιάν. Ἡ Μεγαλειότης σου εἶδες ἐκεῖ βέβαια ὅτι
ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐνησχολεῖτο μόνον περὶ τῆς
ἐδικῆς Του Μεγαλειότητος.

Ὁ Κάρολος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐ-
ρανόν.

— Ὄχι, ἠκολούθησεν ὁ Ἀρτανιάν, ὄχι, βασιλεῦ·
ἐγὼ φέρω νέα ἀποβλέποντα συμβάντα προσωπικά.
Μολαταῦτα, τολμῶ νὰ ἐλπίσω ὅτι ἡ Μεγαλειότης
σου θὰ τ' ἀκούσῃς, συμβάντα καὶ νέα, μὲ κάποιαν
εὐνοίαν.

— Λάλει, κύριε.

— Ἄν δὲν ἀπατῶμαι, βασιλεῦ, ἡ Μεγαλειότης
σου ὠμίλησες πολὺ εἰς Βλουᾶ περὶ τῆς ἀμνηχανίας
εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται τὰ πράγματα τῆς Ἀγ-
γλίας.

Ὁ Κάρολος ἐκοκκίνισε.

— Κύριε, εἶπεν, ἐγὼ μόνον εἰς τὸν βασιλέα τῆς
Γαλλίας διηγήθην ...

— Ω! ἡ Μεγαλειότης σου ἀπατάσαι, εἶπε ψυχρῶς
ὁ ὑπολοχαγός· ἤξεύρω νὰ ὁμιλῶ μὲ τοὺς δυστυ-
χοῦντας βασιλεῖς, καὶ αὐτοὶ μάλιστα ὅταν ᾔναι
δυστυχεῖς μοῦ ὁμιλοῦν ἀφοῦ εὐτυχίσουν, δὲν μὲ
κυττάζουν πλέον. Ἐγὼ λοιπὸν πρὸς τὴν Μεγαλειό-
τητά σου ὄχι μόνον σέβας βαθύτατον, ἀλλὰ καὶ
ἀφοσίωσιν ἄκραν, καὶ τοῦτο, πιστευσέ με, εἰς ἐμέ,
βασιλεῦ, κατὶ σημαίνει. Ἀκούων λοιπὸν τὴν Μεγα-
λειότητά σου νὰ παραπονήσῃ διὰ τὴν εἰμυκρένῃ
σου, ἤρα ὅτι ἦσουν εὐγενῆς, γενναῖος, καὶ ὑπέφερες
θαυμάσια τὴν δυστυχίαν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ Κάρολος ἐκθαμβος,
δὲν ἤξεύρω τί πρέπει νὰ προτιμήσω, τὴν ἐλευθερο-
στομίαν σου ἢ τὸ σέβας σου.

— Τώρα ἐκλέγεις, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἀρτανιάν.
Ἐπαρκαπόνεθες λοιπὸν εἰς τὸν ἀδελφόν σου Λουδο-
βίκον ὅτι εὕρισκες δυσκολίαν νὰ ἐμβῇς εἰς τὴν Ἀγ-
γλίαν, καὶ νὰ ἀναβῇς εἰς τὸν θρόνον σου, χωρὶς ἀνθρώ-
πους καὶ χωρὶς χρήματα.

Ὁ Κάρολος ἔδειξεν ἀκουσίως ὀργὴν τινα καὶ ἀπα-
ρέσκεϊαν.

— Καὶ τὸ κυριώτερον ἐμπόδιον τὸ ὁποῖον εὕρι-
σκες εἰς τὸν δρόμον σου, ἠκολούθησεν ὁ Ἀρτανιάν,
ἦτον κάποιος στρατηγός, κυβερνῶν τοὺς στρατοὺς
τοῦ κοινοβουλίου, καὶ διαδραματιζῶν ἐκεῖ πέραν τὸ
πρόσωπον ἄλλου Κρόμβελ. Δὲν εἶπες αὐτὰ, Μεγα-
λειότατε;

— Ναι, πλὴν ἐπαγγελματῶν, κύριε, ὅτι οἱ λόγοι
οὗτοι ἦσαν διὰ μόνας τὰς ἀκοὰς τοῦ βασιλέως.

— Καὶ τώρα βλέπεις, βασιλεῦ, ὅτι ἦτον εὐτύχημα νὰ ἐμβοῦν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ ὑπολογαγοῦ τῶν δορυφόρων του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ἐμποδίζων τοὺς σκοποὺς τῆς Μεγαλειότητός σου, ἦτον, νομίζω, ὁ στρατηγὸς Μῶγκ. Ἦκουσα καλὰ τ' ὄνομά του, βασιλεῦ;

— Ναί, κύριε, πλὴν, πάλιν σ' ἐρωτῶ, πρὸς τί ὄλαι αὐταὶ αἱ ἐξετάσεις;

— Ὡ! ἡξεύρω βασιλεῦ, ὅτι ἡ ἐθιμοταξία δὲν συγχωρεῖ νὰ ἐρωτοῦνται οἱ βασιλεῖς. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι, ἐντὸς ὀλίγου, ἡ Μεγαλειότης σου θὰ μὲ συγχωρήσῃ διὰ τὴν ἑλλειψίν ταύτην τῆς ἐθιμοταξίας. Ἡ Μεγαλειότης σου ἐπρόσθετες ὅτι, ἂν μολαταῦτα ἦτον δυνατὸν νὰ τὸν ἰδῇς, νὰ συνομιλήσῃς μὲ αὐτόν, καὶ νὰ τὸν ἔχῃς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, θὰ ἐθριάμβευες, εἴτε διὰ τῆς βίας εἴτε διὰ τῆς πειθοῦς, κατὰ τοῦ προσκόμματος τούτου, τοῦ μόνου σοβαροῦ, τοῦ μόνου ἀνικητοῦ, τοῦ μόνου πραγματικοῦ, ἀπὸ τὰ ὅσα εὗρισκες εἰς τὸν δρόμον σου.

— Ὅλα ταῦτα εἶναι ἀληθινὰ, κύριε· ἡ εἰμαρμένη μου, τὸ μέλλον μου, ἡ δυστυχία μου, ἡ ἡδὺξ μου, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον· ἀλλὰ ποῦ θέλεις νὰ καταντήσῃς;

— Εἰς τοῦτο καὶ μόνον· ὅτι, ἂν αὐτὸς ὁ στρατηγὸς Μῶγκ στενοχωρῇ τόσον τὴν Μεγαλειότητά σου, καθὼς λέγεις, εἶναι καλὸν ν' ἀπαλλαχθῇς ἀπ' αὐτόν, ἢ νὰ τὸν κάμῃς σύμμαχον.

— Κύριε, βασιλεῦς ὅστις δὲν ἔχει οὔτε στρατὸν οὔτε χρῆματα (διότι ἤκουσες πλὴν τὴν ὁμιλίαν μου μὲ τὸν ἀδελφόν μου) δὲν ἔχει τίποτε νὰ πράξῃ ἐναντίον ἀνδρὸς τοιούτου, ὅποιος ὁ Μῶγκ.

— Ναί, βασιλεῦ, αὕτῃ ἦτον ἡ γνώμη σου, τὸ ἡξεύρω· ἀλλὰ, κατ' εὐτυχίαν σου, δὲν ἦτον καὶ ἡ ἐδική μου.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇς;

— Ὅτι, χωρὶς στρατὸν καὶ χωρὶς ἑκατομμύριον, ἕκαμα ἐγὼ ὅ,τι ἡ Μεγαλειότης σου δὲν ἐνόμιζες κατορθωτὸν, παρὰ μὲ στρατὸν καὶ μ' ἑκατομμύριον.

— Πῶς! τί λέγεις; τί ἕκαμες;

— Τί ἕκαμα; Ἰδοὺ τί ἕκαμα, βασιλεῦ· ἐπῆγα ἐκεῖ πέραν καὶ ἐπῆρα τὸν ἄνθρωπον αὐτόν ὅστις στενοχωρεῖ τόσον τὴν Μεγαλειότητά σου.

— Εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Μάλιστα, βασιλεῦ.

— Ἐπῆγες καὶ ἐπῆρες τὸν Μῶγκ εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Μήπως τάχα ἕκαμα κακά;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶσαι τρελλὸς, κύριε.

— Καθόλου, βασιλεῦ.

— Ἐπῆρες τὸν Μῶγκ;

— Ναί, βασιλεῦ.

— Καὶ ποῦ;

— Εἰς τὸ μέσον τοῦ στρατοπέδου του.

Ὁ βασιλεὺς ἐτινάχθη ἀνυπομόνως καὶ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

— Καί, ἀφοῦ τὸν ἐπῆρα εἰς τὴν λιθόστρωτον ὁδὸν τῆς Νιουκάστλε, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Ἀρτανιάν, τὸν φέρω εἰς τὴν Μεγαλειότητά σου.

— Μοῦ τὸν φέρεις; ἐφώναξεν ὁ βασιλεὺς μὲ ἀγα-

νάκτησιν σχεδὸν, διότι ἐθέσφει τὸ πρᾶγμα ὡς ἐμπαιγμόν.

— Ναί, βασιλεῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρτανιάν μὲ τὸν αὐτὸν τόνον, σοῦ τὸν φέρω. Εἶναι ἐκεῖ κάτω, ἐντὸς μεγάλου κιβωτίου, τρυπημένου πανταχόθεν ὥστε νὰ ἀναπνέῃ.

— Θεέ μου!

— Ὡ! μείνε ἥσυχος, βασιλεῦ, ἐλάβαμεν ἄπειρον φροντίδα δι' αὐτόν. Ἐρχεται εἰς πολλὰ καλὴν κατάστασιν καὶ καλὰ συγγυρισμένος. Θέλεις, Μεγαλειότατε, νὰ τὸν ἰδῇς, νὰ ὁμιλήσῃς μὲ αὐτόν, ἢ νὰ τὸν ῥίψωμεν εἰς τὴν θάλασσαν;

— Ὡ! Θεέ μου! ἐπανελάβεν ὁ Κάρολος. Ὡ! Θεέ μου! κύριε, λέγεις ἀλήθειαν; Μήπως μ' ἐμπαιζεις μὲ ἀναξίας ἀστείότητος; Ἐκαμες ἀληθινὰ τὸ ἀνήκουστον τοῦτο τόλμης καὶ εὐφυίας κίνημα! Ἀδύνατον!

— Μὲ συγχωρεῖς, Μεγαλειότατε, ν' ἀνοίξω τὸ παραθύρον; εἶπεν ὁ Ἀρτανιάν ἀνοίγων αὐτό.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἔλαβε καιρὸν μήτε νὰ εἰπῇ ναί. Ὁ Ἀρτανιάν ἐσύριξε συριγμόν ὀξὺν καὶ παρατεταμένον, καὶ τὸν ἐπανελάβε τρεῖς εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός.

— Τώρα, εἶπε, τὸν φέρουν ἐμπροσθεν τῆς Μεγαλειότητός σου.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΛΔΕΡΩΝ

Ο ΑΥΛΙΚΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

ὑπὸ Ἐ. Α. Βούλγαερ.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ

ὑπὸ * * *

(Συνέχεια. Ἦξε φυλλάδιον Δ' καὶ ΛΑ').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὸ δέλεαρ τῆς φιλοδοξίας.

Ἐντὸς τοῦ βασιλικοῦ δωματίου, εἰς τράπεζαν γεμάτην ἀπὸ χαρτί, παρεκάθητο ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ γραμματεὺς του. Τὸ συνήθως σοβαρὸν, σκυθρωπὸν καὶ σιωπηλὸν πρόσωπον Φίλιππου τοῦ Γ' ἄφινεν εἰς ἀπάτην καὶ τὸν ἐμπειρότερον αὐλικὸν περὶ τῆς κατὰ καιροὺς ἐπικρατούσης εἰς αὐτὸν εὐνοίας ἢ ὀρέξεως. Ἡ ἀνατροπὴ ἕκαμε τὸν ἡγεμόνα τοῦτον κατάλληλον διὰ τὸν μοναστικὸν βίον· ἀλλ' αἱ ἀνάγκαι τῆς δεσποτείας, πλησίον τῆς δουλικῆς δευσιδαιμονίας, ἐπρόσθεσαν εἰς αὐτόν καὶ τὴν ἱκανότητα τῆς πονηρίας. Ἀπεπερατώθη ἡ ὑπόθεσις διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε προσκληθῇ ὁ Καλδερών, μὲ σιωπὴν διακοπτομένην ἀπὸ τὰς μονοσυλλάβους ἐρωτήσεις τοῦ βασιλέως καὶ τὰς συντόμους ἐξηγήσεις τοῦ γραμματέως του, καὶ ὁ Φίλιππος, ἐγερθεὶς, ἔνευσεν εἰς τὸν Καλδερώνα ν' ἀναχωρήσῃ. Τότε ὁ βασιλεὺς, γρέφων ἡλίθιον, ἀλλ' ἀτενὲς βλέμμα πρὸς τὸν μαρκήσιον, εἶπε μὲ πολλὴν δυσκολίαν.